

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 805

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 noiembrie 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 741 din 20 septembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2-3		
Decizia nr. 742 din 20 septembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 ² lit. a) din titlul VII intitulat „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și a celor ale art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	3-6		
Decizia nr. 745 din 20 septembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea			
		nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	7-10
		Decizia nr. 804 din 27 septembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică)	11-13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
		1.122. — Hotărâre pentru modificarea art. 15 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia.....	13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		2.166. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 769/2010	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 741

din 20 septembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Lucia Iunian în Dosarul nr. 4.454/3/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 500D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocatul Călin Valentin Toma, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001. În acest sens, susține că aceste prevederi de lege încalcă art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care dreptul la acțiune se naște ulterior împlinirii termenului de prescripție prevăzut de articolul de lege criticat. Astfel, arată că art. 45 alin. (5) este neconstituțional în privința situațiilor în care, la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, titularul dreptului subiectiv nu cunoștea și nici nu ar fi putut cunoaște fapta ilicită. Depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 4.454/3/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Lucia Iunian într-o cauză având ca obiect constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt, în parte, neconforme cu Constituția și aduc atingere accesului liber la

justiție, deoarece prescripția curge numai de la momentul când persoana interesată a cunoscut sau trebuia să cunoască fapta ilicită.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat prevede un termen special, legea asigurând posibilitatea de valorificare a dreptului de către titularul său în cadrul unui termen impus de rațiuni sociale majore, ceea ce nu este similar cu îngrădirea accesului la justiție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume deciziile nr. 126/2009 și nr. 239/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care prevăd că, „*Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea reține că autorul acesteia invocă neconstituționalitatea prevederilor de lege menționate din perspectiva momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție, apreciind că, „în cazul în care dreptul la acțiune se naște după expirarea termenului prevăzut de art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, se ajunge în situația în care dreptul la acțiune se stinge înainte de a se naște”, ceea ce înlătură dreptul la acțiune, respectiv dreptul de acces la justiție.

Așadar, autorul criticii susține că textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care dreptul la acțiune se naște ulterior împlinirii termenului de prescripție prevăzut prin art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001.

În acest context, Curtea constată că aspectele invocate de autorul excepției vizează probleme de aplicare a textului de lege criticat, ce excedează atribuțiilor Curții Constituționale, fiind de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

De altfel, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, în acest sens, fiind, de exemplu, Decizia nr. 249 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 20 aprilie

2006, sau Decizia nr. 200 din 10 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 218 din 30 martie 2011.

Prin aceste decizii, Curtea a statuat că „exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene”, iar „împrejurarea că persoana interesată, deși cunoștea sau trebuia să cunoască termenul de introducere a acțiunii în constatarea nulității, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestuia nu s-a conformat exigenței legale, lipsește de îndreptățire critica reglementării în cauză, potrivit principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans.*”

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Lucia Iunian în Dosarul nr. 4.454/3/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 742

din 20 septembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18² lit. a) din titlul VII intitulat „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și a celor ale art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18² lit. a) din titlul VII intitulat „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, prevederi introduse prin articolul unic pct. 26 din titlul I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, precum și a celor ale art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind

condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Bordaș Slăvilă Liviu Zaharie în Dosarul nr. 13.700/211/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 515D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților a depus note scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 220/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 13.700/211/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18² lit. a) din titlul VII intitulat „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, prevederi introduse prin articolul unic pct. 26 din titlul I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2007, precum și a celor ale art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Bordaș Slăvilă Liviu Zaharie într-o cauză civilă având ca obiect acordarea de despăgubiri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 18² lit. a) din Legea nr. 247/2005 sunt în totală contradicție cu dispozițiile art. 44 din Constituție, care garantează creanțele împotriva statului, atât în ceea ce privește cuantumul acestora, cât și plata lor într-un termen previzibil și rezonabil. Prin prevederile de lege criticate se stabilește că obligația de plată a despăgubirilor curge de la data existenței disponibilităților financiare, reglementare prin care, practic, garanția consacrată prin norma constituțională este goliță de orice conținut. În acest context, arată că textul de lege instituie o condiție potestativă, statul debitor putând invoca oricând lipsa disponibilităților în cont, amânând astfel *sine die* plata unei creanțe.

Totodată, apreciază că textul criticat încalcă în mod flagrant și principiul egalității în fața legii prevăzut de art. 16 alin. (2) din Constituție, punând creditorul într-o situație de inferioritate față de statul debitor.

Referitor la prevederile art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, autorul excepției susține că acest act normativ are ca scop modificarea în regim de urgență a două acte normative, și anume Legea nr. 221/2009 și Legea nr. 247/2005, fără a exista, în opinia sa, motivarea urgenței în ceea ce privește suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005.

În acest sens arată că, așa cum reiese din motivarea ordonanței, chestiunile de ordin bugetar invocate de Guvern se referă exclusiv la necesitatea reglementării de urgență a regimului despăgubirilor acordate în temeiul Legii nr. 221/2009, și nicidecum la aspecte legate de aplicarea unor dispoziții din Legea nr. 247/2005. Așa fiind, apreciază că motivarea adoptării de urgență a acestei ordonanțe este una strict formală, fără a fi justificată acea situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, ceea ce contravine art. 115 alin. (4) din Constituție. Totodată, susține că, instituind prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 un termen de suspendare a exercițiului dreptului de a cere plata creanței — în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului, fiind deci o suspendare a dreptului de a exercita toate prerogativele legate de dreptul de proprietate asupra unui bun —, această ordonanță de urgență reglementează într-un domeniu pe care art. 115 alin. (6) din Constituție îl interzice, afectând astfel dreptul de proprietate. De asemenea, autorul excepției susține că textul de lege criticat nu reglementează numai pentru viitor, ci și pentru trecut, modificând raporturi juridice preexistente, prin suspendarea pentru o perioadă de 2 ani a obligației acordării despăgubirilor în numerar, inclusiv în cazul acelor persoane care și-au exercitat deja dreptul de opțiune și care au dobândit asupra statului o creanță certă, lichidă și exigibilă. Așa fiind, arată că raportul juridic obligațional născut prin exercitarea dreptului de opțiune nu mai poate fi modificat în mod unilateral, orice lege care ar aduce modificări raportului juridic existent la data intrării ei în vigoare încalcând flagrant principiul neretroactivității legii statuat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

Susține că art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 contravine și art. 16, art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53 din Constituție, întrucât prin modificarea unilaterală a termenului de plată de către statul debitor și instituirea unui termen de suspendare a plăților pentru o perioadă de 2 ani se restrânge în mod evident exercițiul dreptului de a cere plata creanței și exercițiul dreptului de proprietate asupra bunului pe care această creanță îl constituie, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Totodată, prin împărțirea beneficiarilor care au optat pentru despăgubiri în numerar în două categorii — cei cu titluri de plată și cei fără titluri, textul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 aduce atingere principiului egalității în fața legii instituit de art. 16 din Constituție și principiului garantării și ocrotirii proprietății private de către lege, în mod egal, indiferent de titular. În fine, invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Cauza *Faimblat contra României*, 2009, și Cauza *Maria Atanasiu și alții contra României*, 2010, autorul excepției apreciază că textul de lege criticat contravine și dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 18² lit. a) din Legea nr. 247/2005 și ale art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 220/2011 și Decizia nr. 1.633/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 18² lit. a) din titlul VII intitulat „*Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv*” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Aceste prevederi de lege au fost introduse prin articolul unic alin. (1) pct. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv și au următorul cuprins: „*În cazul prevăzut la art. 18¹ alin. (2), titularul titlului de despăgubire va proceda astfel:*

a) dacă optează pentru primirea exclusiv de despăgubiri în numerar, se prezintă, personal sau prin mandatar cu procură autentică, la Direcție, care, după reținerea titlului de despăgubire în original, îi va transfera despăgubirea în numerar în termen de 15 zile calendaristice de la data existenței disponibilităților financiare;”.

De asemenea, constituie obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, care au următorul conținut: „*Persoanele care, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, au optat pentru acordarea titlurilor de plată, dar acestea nu au fost emise de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, pot opta pentru conversia titlurilor de despăgubire în acțiuni emise de Fondul «Proprietatea». Persoanele care nu optează pentru conversia titlurilor de despăgubire în acțiuni emise de Fondul «Proprietatea» vor primi titluri de plată după expirarea perioadei de suspendare prevăzute la alin. (1), potrivit procedurii stabilite prin titlul VII din Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.*”

În ceea ce privește art. 18² lit. a) din Legea nr. 247/2005, autorul excepției consideră că aceste prevederi legale contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi și celor ale art. 44 alin. (1) referitoare la dreptul de proprietate privată.

Referitor la prevederile art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, autorul excepției invocă contrarietatea acestora cu dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului și alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 115 alin. (4) și (6) privind adoptarea ordonanțelor de urgență, art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la prioritatea de aplicare a dreptului comunitar.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unor critici similare, prin Decizia nr. 220 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 522 din 25 iulie 2011, Decizia nr. 1.633 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 25 ianuarie 2012, și Decizia nr. 499 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 31 iulie 2012, statuând că prevederile legale criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

1. Referitor la neconstituționalitatea art. 18² lit. a) din Legea nr. 247/2005, autorul excepției susține că prin acest text de lege, care prevede că obligația de plată a despăgubirilor curge de la data existenței disponibilităților financiare ale statului, se golește de conținut garanția consacrată de norma constituțională a art. 44, statul debitor putând invoca oricând lipsa disponibilităților în cont, amânând astfel *sine die* plata unei creanțe.

Față de o critică similară, prin Decizia nr. 220/2011, Curtea a statuat că nu poate fi reținută susținerea potrivit căreia prevederile legale menționate ar aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) teza întâi, fiind opțiunea exclusivă a legiitorului de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și abuzurilor din legislația trecută, prevederile de lege criticate fiind în acord cu alin. (1) teza a doua al acestui text constituțional, potrivit căruia „*conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește susținerea potrivit căreia prevederile art. 18² lit. a) din Legea nr. 247/2005 aduc atingere principiului egalității în fața legii, punând creditorul într-o situație de inferioritate față de statul debitor, Curtea constată că și această critică este neîntemeiată. Prevederile textului de lege criticat nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi, întrucât se aplică uniform pentru toți cei care se află în situația stabilită de ipoteza norme legale și nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare, ele stabilind eșalonarea legală a termenelor de plată a creanțelor, fără de care sustenabilitatea procesului de acordare a despăgubirilor, sub aspect financiar, ar fi imposibil de realizat.

2. În ceea ce privește prevederile art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în cauza de față și având o

motivare similară. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.633 din 20 decembrie 2011 și Decizia nr. 499 din 15 mai 2012, prin care Curtea a statuat că textul de lege criticat nu contravine normelor constituționale invocate.

Prin aceste decizii, referitor la pretinsa neconstituționalitate a art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 în raport cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a reținut că necesitatea contracarării efectelor economice destabilizatoare pe care le-ar fi avut valorificarea imediată a titlurilor de plată este de natură să confere caracter constituțional măsurii prevăzute de textul de lege criticat, din perspectiva respectării exigențelor impuse de norma constituțională mai sus menționată. Cât privește critica privind încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea observă că aceasta nu poate fi primită, deoarece prevederile legale criticate nu afectează regimul unui drept fundamental, dreptul de proprietate, ci statuează cu privire la procedura prin care acesta poate fi valorificat.

Adoptarea actului normativ criticat a fost determinată de circumstanțe excepționale, legate de stabilitatea economică a statului român, urmărindu-se promovarea unor măsuri care să împiedice imposibilitatea menținerii echilibrului bugetar, așa cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Prin urmare, soluția legislativă criticată reprezintă o normă temporară, care nu aduce atingere înseși substanței dreptului la valorificarea titlurilor de despăgubire emise de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, obligația statului urmând a se executa după expirarea perioadei de suspendare de 2 ani. În aceste condiții, Curtea a reținut că aceste circumstanțe speciale reclamă cu evidență o diferență de tratament juridic.

Curtea a apreciat că nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), dat fiind faptul că prevederile criticate sunt norme de procedură, de imediată aplicare, cu efecte pentru viitor, și nu pentru trecut.

De asemenea, Curtea a constatat că nu este întemeiată nici critica referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi, întrucât prevederile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu instituie o discriminare

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18² lit. a) din titlul VII intitulat „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, și a celor ale art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Bordaș Slăvilă Liviu Zaharie în Dosarul nr. 13.700/211/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

neconstituțională, ci reprezintă o reglementare care își găsește o justificare obiectivă și rezonabilă prin prisma motivațiilor economice care au stat la baza edictării actului normativ din care acesta face parte.

Prin aceleași decizii, Curtea a mai observat că un act normativ care, prin conținutul său, urmărește găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor statului nu este de natură să contravină dispozițiilor art. 44 din Constituție, chiar dacă afectează celeritatea procedurii. Textul de lege criticat nu aduce atingere existenței dreptului de proprietate, ci prevede o modalitate temporară de exercitare a acestui drept, respectiv valorificarea, pentru o perioadă de 2 ani, a titlurilor de plată emise de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, prin conversia acestora în acțiuni emise de Fondul „Proprietatea” corespunzător sumei pentru care a fost formulată opțiunea. Or, acest lucru nu echivalează cu imposibilitatea valorificării dreptului de creanță asupra statului, fapt ce ar contraveni dispozițiilor constituționale ale art. 44, ci cu reglementarea unei modalități de valorificare determinate de contextul economic actual, caracterizat prin restrângeri de natură bugetară și dificultăți în menținerea echilibrului bugetar.

Prin urmare, măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit, reprezentând o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Curtea a constatat că nu poate fi primită nici critica privind încălcarea art. 53 din Constituție, întrucât autorul beneficiază în continuare de dreptul său de proprietate garantat de Constituție, fără ca acesta să fie restrâns, art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 reglementând cu privire la procedura prin care acesta poate fi valorificat, nu cu privire la substanța sa.

Neintervenind elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței, considerentele de principiu reținute de Curtea Constituțională în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 148 din Constituție, acestea nu au incidență în speță.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 745

din 20 septembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Vasile Bindea, Gheorghe Filip, Nicolae Secașiu, Adina Traica, Riian-Daniel Tămaș, Sebastian-Raul Volosutean, Mihai Cservenecz, Ioan Felecan, Gabriel-Alexandru Mureșan, Romeo-Florin Simon, Nelu Ovidiu Rus, Ioan Ungurean, Edith Leon, Ioan Avram, Teodor Negru, Gheorghe Simon, Alexandru Mărginean, Liviu Pop, Maria Bojan, Adela-Claudia Nica, Mariana-Ancuța Dinea, Andreea Cristina Rus, Ana-Maria Pop și Dorel Tomoiogă în Dosarul nr. 3.959/117/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 817D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 836D/2012, nr. 837D/2012, nr. 904D/2012, nr. 908D/2012, nr. 909D/2012, nr. 920 — 924D/2012, nr. 1.056—1.065D/2012, nr. 1.067—1.073D/2012 și nr. 1.140D/2012 având ca obiect aceleași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Niculina Anastasopol, Florica Banciu, Marian Banciu, Dimitru Banu, Ion Boicea, Lavinia Anda Bratu, Neculai Cabrancea, Vasile Carastan, Niculai Chirea, Vasile Cristu, Nelu Drăgan, Viorica Drăgan, Adrian Gheorghe, Marian Iancu, Gelu Iordache, Neculai Moise, Ion Neagu, Ion Nicolescu, Titu Pîrvu, Ion Radu, Corina Stoenciu, Emilian Stoenciu și Tudora Tăranu prin Sindicatul Tomis al Lucrătorilor din Administrația Publică și Servicii Publice (Nucleul Sindical din Primăria orașului Băneasa) în Dosarul nr. 7.468/118/2011* al Tribunalului Constanța — Secția civilă, de către Adrian Ioan Alexe, Crina Ionela Bălan, Cristian Borș, Laura Monica Brindescu, Flavius Cristea, Ioan Damian, Viorica Elene Fluca, Adrian Constantin Grecu, Adriana Mirela Roateș Ghimiș, Dana Maria Ionescu, Daniel Istrate, Ramona Lungu, Valentin Mihai, Loredana Mocan, Dan Păuleț, Anita Cristina Petrovici, Gabriel Leontin Pripagu, Mihaela Diana (Olteanu) Sasu, Lorant Varga, Florina Liudmila Malenovski Vartolomei și Sorina Lupșa în Dosarul nr. 1.531/30/2011 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, de către Ancuța Petrache și Nicoleta Gabriela Mardar, prin reprezentant legal Sindicatul Liber „Educația” din Galați în Dosarul nr. 1.419/121/2012 al Tribunalului Galați — Secția I civilă, de către Tribunalul Botoșani — Secția I civilă, din oficiu, în dosarele nr. 1.035/40/2012, nr. 10.233/40/2011,

nr. 10.231/40/2011, nr. 10.236/40/2011, nr. 1.044/40/2012, nr. 1.155/40/2012, nr. 1.161/40/2012, nr. 1.166/40/2012, nr. 1.030/40/2012, nr. 1.159/40/2012, nr. 1.158/40/2012, nr. 1.163/40/2012 și nr. 1.164/40/2012 ale acestei instanțe, de către Sindicatul Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Inspectoratului de Poliție Botoșani în dosarele nr. 10.232/40/2011 și nr. 10.234/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă, precum și de către Uniunea Județeană din Învățământ, Sport, Cultură, Asistență Socială și Protecția Copilului „Pro Educația” Suceava, în calitate de reprezentant legal, în dosarele nr. 4.083/86/2012, nr. 4.084/86/1012, nr. 4.086/86/2012, nr. 4.087/86/2012, nr. 4.089/86/2012, nr. 4.090/86/2012, nr. 4.093/86/2012 și nr. 4.095/86/2012, nr. 4.096/86/2012 și nr. 4.097/86/2012 ale Tribunalului Suceava — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 817D, nr. 836D/2012, nr. 837D/2012, nr. 904D/2012, nr. 908D/2012, nr. 909D/2012, nr. 920—924D/2012, nr. 1.056—1.065D/2012, nr. 1.067—1.073D/2012 și nr. 1.140D/2012, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 836D/2012, nr. 837D/2012, nr. 904D/2012, nr. 908D/2012, nr. 909D/2012, nr. 920 924D/2012, nr. 1.056—1.065D/2012, nr. 1.067—1.073D/2012 și nr. 1.140D/2012 la Dosarul nr. 817D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.959/117/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, Sentința civilă nr. 246 din 20 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 7.468/118/2011* al Tribunalului Constanța — Secția civilă, Încheierea din 25 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.531/30/2011 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, precum și prin Sentința civilă nr. 913 din 4 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.419/121/2012 al Tribunalului Galați — Secția I civilă, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.**

Prin Încheierea din 5 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 10.236/40/2011, încheierile din 11 aprilie 2012, pronunțate în dosarele nr. 1.035/40/2012, nr. 1.044/40/2012, nr. 10.233/40/2011, nr. 1.155/40/2012, nr. 1.161/40/2012, nr. 1.030/40/2012, nr. 1.159/40/2012, nr. 1.163/40/2012, nr. 1.164/40/2012 și nr. 10.231/40/2011, precum și prin încheierile din 17 aprilie 2012, pronunțate în dosarele nr. 1.166/40/2012 și nr. 1.158/40/2012, **Tribunalul Botoșani — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.**

Prin încheierile din 19 aprilie 2012, pronunțate în dosarele nr. 10.232/40/2011 și nr. 10.234/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.**

Prin încheierile din 17 mai 2012, pronunțate în dosarele nr. 4.083/86/2012, nr. 4.084/86/1012, nr. 4.086/86/2012, nr. 4.087/86/2012, nr. 4.089/86/2012, nr. 4.090/86/2012, nr. 4.093/86/2012 și nr. 4.095/86/2012, precum și prin încheierile din 21 mai 2012, pronunțate în dosarele nr. 4.096/86/2012 și nr. 4.097/86/2012, **Tribunalul Suceava — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de către Vasile Bindea, Gheorghe Filip, Nicolae Secașiu, Adina Traica, Riiian-Daniel Tămaș, Sebastian-Raul Volosutean, Mihai Cservenecz, Ioan Felecan, Gabriel-Alexandru Mureșan, Romeo-Florin Simon, Nelu Ovidiu Rus, Ioan Ungurean, Edith Leon, Ioan Avram, Teodor Negru, Gheorghe Simon, Alexandru Mărginean, Liviu Pop, Maria Bojan, Adela-Claudia Nica, Mariana-Ancuța Dinea, Andreea Cristina Rus, Ana-Maria Pop și Dorel Tomoiogă, de către Niculina Anastasopol, Florica Banciu, Marian Banciu, Dimitru Banu, Ion Boicea, Lavinia Anda Bratu, Neculai Cabrancea, Vasile Carastan, Niculai Chirea, Vasile Cristu, Nelu Drăgan, Viorica Drăgan, Adrian Gheorghe, Marian Iancu, Gelu Iordache, Neculai Moise, Ion Neagu, Ion Nicolescu, Titu Pîrvu, Ion Radu, Corina Stoenciu, Emilian Stoenciu și Tudora Tăranu prin Sindicatul Tomis al Lucrătorilor din Administrația Publică și Servicii Publice (Nucleul Sindical din Primăria orașului Băneasa), de către Adrian Ioan Alexe, Crina Ionela Bălan, Cristian Borș, Laura Monica Brindescu, Flavius Cristea, Ioan Damian, Viorica Elene Fluca, Adrian Constantin Grecu, Adriana Mirela Roateș Ghimiș, Dana Maria Ionescu, Daniel Istrate, Ramona Lungu, Valentin Mihai, Loredana Mocan, Dan Păuleț, Anita Cristina Petrovici, Gabriel Leontin Pripagu, Mihaela Diana (Olteanu) Sasu, Lorant Varga, Florina Liudmila Malenovski Vartolomei și Sorina Lupșa, de către Ancuța Petrache și Nicoleta Gabriela Mardar, prin reprezentant legal Sindicatul Liber „Educația” din Galați, de către Tribunalul Botoșani — Secția I civilă, din oficiu, de către Sindicatul Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Inspectoratului de Poliție Botoșani, precum și de către Uniunea Județeană din Învățământ, Sport, Cultură, Asistență Socială și Protecția Copilului „Pro Educația” Suceava, în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât nu permit plata premiului anual pe anul 2010, drept cu caracter salarial apreciat ca fiind câștigat pe perioada de timp în care norma juridică în baza căruia a fost recunoscut era în vigoare și activă. Se arată că o normă juridică nu poate fi decât retroactivă atunci când neagă acordarea unui

drept salarial legal pentru activitatea deja desfășurată. Astfel, legiuitorul a adus modificări unei situații juridice definitiv stabilite sub aspectul executării unei obligații aferente unui raport de muncă încheiat. Or, ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii celei noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii legi, aceasta trebuind să respecte suveranitatea legii anterioare.

Apreciază că premiul pe anul 2010 reprezintă un bun în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât neacordarea sa reprezintă o veritabilă măsură de expropriere. Autorii excepției arată că privarea de proprietate trebuie să respecte anumite exigențe, respectiv să fie prevăzută de lege, să fie conformă dreptului intern și să urmărească un scop legitim de interes general; or, se arată că ingerința statului în respectarea bunurilor proprietate privată nu este proporțională cu scopul legitim urmărit, fiind contrară atât textului convențional menționat, cât și art. 44 din Constituție.

De asemenea, arată că prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care prevedeau acordarea premiului anual acordat pentru activitatea desfășurată în timpul anului 2010, au fost abrogate de art. 39 pct. w) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, act normativ în vigoare din data de 1 ianuarie 2011. Totodată, prin Legea nr. 285/2010, în vigoare tot de la 1 ianuarie 2011, s-a prevăzut în mod expres, la art. 8, că premiul anual corespunzător anului 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011. Se încalcă, astfel, dreptul de proprietate, dreptul la măsurile de protecție socială garantate constituțional, principiul neretroactivității, dar și statutul profesiei, așa cum acesta rezultă din prevederile art. 124 și 125 din Legea fundamentală.

Autorii excepției consideră că premiul anual corespunzător anului 2010 reprezintă un drept câștigat, de vreme ce dispozițiile care îl reglementau erau în vigoare în data de 31 decembrie 2010, acest premiu cuvenindu-se pentru activitatea profesională desfășurată pe parcursul întregului an 2010 — încheiat —, chiar dacă sumele de bani se acordă în concret, potrivit legii, începând cu luna ianuarie a anului următor. Este vorba, așadar, de un raport juridic născut sub legea veche, care nu și-a epuizat toate efectele juridice, astfel că legea nouă nu poate abroga efectul juridic nerealizat, fără a încălca principiul neretroactivității. Legea nouă, deși are prioritate față de cea veche, nu poate reglementa asupra acelor efecte susceptibile a se produce sub imperiul legii vechi.

În fine, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în nenumărate rânduri, chiar și împotriva României, că dreptul de creanță reprezintă un „*bun*”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă este suficient de bine stabilit pentru a fi exigibil sau dacă reclamantul poate pretinde că a avut cel puțin o „*speranță legitimă*” de a-l vedea concretizat. Or, lipsirea de dreptul de a mai primi vreodată sumele de bani aferente unui drept deja câștigat constituie o ingerință neconformă cu principiul protecției proprietății.

Tribunalul Botoșani — Secția I civilă, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate în dosarele nr. 1.035/40/2012, nr. 10.233/40/2011, nr. 10.231/40/2011, nr. 10.236/40/2011, nr. 1.044/40/2012, nr. 1.155/40/2012, nr. 1.161/40/2012, nr. 1.166/40/2012, nr. 1.030/40/2012, nr. 1.159/40/2012, nr. 1.158/40/2012, nr. 1.163/40/2012 și nr. 1.164/40/2012 (dosarele Curții Constituționale nr. 836D/2012, nr. 920—924D/2012, 1.067—1.073D/2012), consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată,

textul de lege criticat fiind în contradicție cu art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție.

În acest sens, arată că art. 8 din Legea nr. 285/2010 „ar putea produce consecințe retroactive pentru cei ce au părăsit sistemul bugetar înainte de 31.12.2010 după o perioadă deja lucrată în anul 2010, în condițiile în care aceștia nu mai beneficiază de majorările salariale tocmai ca urmare a părăsirii sistemului bugetar.” În ceea ce privește art. 16 alin. (1) din Constituție, instanța apreciază că „prevederile Legii nr. 285/2010 sunt lipsite de rigoare normativă, nefiind suficient de clare și precise, fiind posibile dificultăți de ordin practic în aplicarea măsurilor prevăzute de lege și situații discriminatorii.”

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Constanța — Secția civilă, Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Galați — Secția I civilă, Tribunalul Suceava — Secția civilă și Tribunalul Botoșani — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența, în materie, a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 872/2010, nr. 874/2010 și nr. 1.655/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul cuprins: „*Sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor prezentei legi.*”

Autorii excepției susțin că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 referitoare la muncă și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 125 privind statutul judecătorilor.

De asemenea, invocă și încălcarea art. 17 cu privire la dreptul de proprietate, art. 23 pct. 3 cu privire la dreptul la o retribuție echitabilă și la protecție socială și art. 25 pct. 1 privind dreptul la un nivel de trai decent, cuprinse în Declarația

Universală a Drepturilor Omului; pct. 2 și 4 privind dreptul la condiții de muncă echitabile și dreptul la o salarizare echitabilă din partea I a Cartei sociale europene, precum și ale art. 4 și 20 din partea a II-a privind dreptul la o salarizare echitabilă și dreptul la egalitate de șanse și de tratament în materie de angajare și profesie, fără discriminare în funcție de sex; prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 8 din Legea nr. 285/2010 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici asemănătoare, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale invocate și în prezenta cauză, în acest sens, fiind, de exemplu, Decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 5 aprilie 2012, sau Decizia nr. 257 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 16 mai 2012.

Prin aceste decizii, Curtea a reținut că Legea nr. 285/2010 reglementează, după cum indică însuși titlul său, salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, având deci aplicabilitate limitată doar la anul 2011.

Deși textul de lege criticat nu se mai încadrează în fondul activ al legislației, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională a statuat că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.”

Așadar, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale supuse examinării, având în vedere că raportul juridic născut între angajat și angajator nu s-a stins în privința acordării premiului anual pe 2010, odată cu plata lunară a salariului în cursul anului 2011, tocmai datorită faptului că angajatul contestă, potrivit legii, o eventuală neexecutare de către angajator a obligației sale privind premiul anual pe 2010, ceea ce califică situația în care se află autorii excepției ca fiind o *facta pendentia*.

Curtea reține că, în esență, autorii excepției de neconstituționalitate consideră că sistarea acordării premiului anual corespunzător anului 2010 încalcă principiul neretroactivității legii, dreptul la muncă și la măsuri de protecție socială, dreptul de proprietate, precum și statutul specific funcției ocupate de aceștia și care derivă din prevederile constituționale referitoare la înfăptuirea justiției și statutul judecătorilor.

Prin deciziile mai sus menționate, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu contravine principiului neretroactivității legii civile, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție. Prevederile art. 8 din Legea nr. 285/2010, prin conținutul lor normativ, nu vizează efectele juridice stinse ale unui raport juridic născut sub imperiul legii vechi, pentru a fi posibilă constatarea încălcării principiului neretroactivității legii. Majorarea salarială din anul 2011, rezultată ca urmare a includerii premiului anual din 2010 în salariul/solda/îndemnizația de bază, este acordată și în continuare, dovadă că de la 1 ianuarie 2012 a rămas în plată același nivel al retribuției, în condițiile în care legiuitorul a ales să nu acorde niciun premiu anual pe anul 2011.

Cu privire la natura premiilor în bani acordate angajaților, conform legii, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, că sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție.

Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de

bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. Așadar, Curtea a reținut că nu se poate vorbi despre drepturi fundamentale atunci când se reclamă încetarea acordării unui astfel de stimulent sau drept salarial suplimentar cum este premiul anual, așa încât nu este incident art. 41 din Constituție, care garantează salariaților dreptul la salariu.

De asemenea, Curtea a apreciat că nu se poate reține nici încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată. Premiul anual pe anul 2010 reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă, pe care angajatul o are asupra angajatorului public și constituie un „*bun*” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dar prevederile de lege criticate prevăd, în același timp, doar modalitatea prin care statul urmează să-și execute întru totul

această obligație financiară, fără a fi afectate în niciun fel cuantumul sau întinderea acestei creanțe.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 124 și 125 din Constituție, cu trimitere la afectarea statutului profesional ca urmare a încetării acordării premiului anual corespunzător anului 2010, Curtea a observat că aceste norme nu au incidență în cauză, de vreme ce autorii excepției fac parte din categoria socio-profesională a funcționarilor publici, și nu din cea a magistraților. Oricum, prevederile de lege criticate se aplică în egală măsură întregului personal din sectorul bugetar.

În final, Curtea a reținut lipsa de relevanță a actelor Uniunii Europene și a celorlalte reglementări internaționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Vasile Bindea, Gheorghe Filip, Nicolae Secașiu, Adina Traica, Riian-Daniel Tămaș, Sebastian-Raul Volosutean, Mihai Cservenecz, Ioan Felecan, Gabriel-Alexandru Mureșan, Romeo-Florin Simon, Nelu Ovidiu Rus, Ioan Ungurean, Edith Leon, Ioan Avram, Teodor Negru, Gheorghe Simon, Alexandru Mărginean, Liviu Pop, Maria Bojan, Adela-Claudia Nica, Mariana-Ancuța Dinea, Andreea Cristina Rus, Ana-Maria Pop și Dorel Tomoiogă în Dosarul nr. 3.959/117/2011 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Niculina Anastasopol, Florica Banciu, Marian Banciu, Dimitru Banu, Ion Boicea, Lavinia Anda Bratu, Neculai Cabrancea, Vasile Carastan, Niculai Chirea, Vasile Cristu, Nelu Drăgan, Viorica Drăgan, Adrian Gheorghe, Marian Iancu, Gelu Iordache, Neculai Moise, Ion Neagu, Ion Nicolescu, Titu Pîrvu, Ion Radu, Corina Stoenciu, Emilian Stoenciu și Tudora Tăranu prin Sindicatul Tomis al Lucrătorilor din Administrația Publică și Servicii Publice (Nucleul Sindical din Primăria orașului Băneasa) în Dosarul nr. 7.468/118/2011* al Tribunalului Constanța — Secția civilă, de către Adrian Ioan Alexe, Crina Ionela Bălan, Cristian Borș, Laura Monica Brindescu, Flavius Cristea, Ioan Damian, Viorica Elene Fluca, Adrian Constantin Grecu, Adriana Mirela Roateș Ghimiș, Dana Maria Ionescu, Daniel Istrate, Ramona Lungu, Valentin Mihai, Loredana Mocan, Dan Păuleț, Anita Cristina Petrovici, Gabriel Leontin Pripagu, Mihaela Diana (Olteanu) Sasu, Lorant Varga, Florina Liudmila Malenovski Vartolomei și Sorina Lupșa în Dosarul nr. 1.531/30/2011 al Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, de către Ancuța Petrache și Nicoleta Gabriela Mardar, prin reprezentant legal Sindicatul Liber „Educația” din Galați în Dosarul nr. 1.419/121/2012 al Tribunalului Galați — Secția I civilă, de către Tribunalul Botoșani — Secția I civilă, din oficiu, în dosarele nr. 1.035/40/2012, nr. 10.233/40/2011, nr. 10.231/40/2011, nr. 10.236/40/2011, nr. 1.044/40/2012, nr. 1.155/40/2012, nr. 1.161/40/2012, nr. 1.166/40/2012, nr. 1.030/40/2012, nr. 1.159/40/2012, nr. 1.158/40/2012, nr. 1.163/40/2012 și nr. 1.164/40/2012 ale acestei instanțe, de către Sindicatul Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Inspectoratului de Poliție Botoșani în dosarele nr. 10.232/40/2011 și nr. 10.234/40/2011 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă, precum și de către Uniunea Județeană din Învățământ, Sport, Cultură, Asistență Socială și Protecția Copilului „Pro Educația” Suceava, în calitate de reprezentant legal, în dosarele nr. 4.083/86/2012, nr. 4.084/86/1012, nr. 4.086/86/2012, nr. 4.087/86/2012, nr. 4.089/86/2012, nr. 4.090/86/2012, nr. 4.093/86/2012 și nr. 4.095/86/2012, nr. 4.096/86/2012 și nr. 4.097/86/2012 ale Tribunalului Suceava — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 804

din 27 septembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică)

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniel-Liviu Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică), excepție ridicată de Parohia (Biserica) Română Unită cu Roma (greco-catolică) Ștei, prin Protopopiatul Român Unit cu Roma (greco-catolic) Sarmisegetuza în Dosarul nr. 158/97/2009* al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 300D/2012.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 20 septembrie 2012 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a dispus amânarea pronunțării pentru 25 septembrie 2012.

Întrucât la această dată Curtea s-a aflat în imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, a dispus amânarea pronunțării pentru 27 septembrie 2012, dată la care a fost pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 158/97/2009*, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică).**

Excepția a fost ridicată de Parohia (Biserica) Română Unită cu Roma (greco-catolică) Ștei, prin Protopopiatul Român Unit cu Roma (greco-catolic) Sarmisegetuza într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Tribunalul Hunedoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că stabilirea dreptului de proprietate asupra lăcașului de cult potrivit „dorinței credincioșilor din comunitate”, și nu potrivit titlului de proprietate probat de cuprinsul cărții funciare, reprezintă o încălcare flagrantă a dispozițiilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție. De asemenea, apreciază că prevederea legală criticată este în evidentă contradicție și cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană a

Drepturilor Omului, în condițiile în care permite ca dreptul de proprietate al unei persoane juridice să fie subordonat dorinței unui terț.

Totodată, arată că textul de lege criticat contravine și art. 29 alin. (1) teza întâi și alin. (3) din Constituție, deoarece este posibil ca într-un stat de drept, din cauza existenței unei majorități a credincioșilor ortodocși din comunitatea religioasă a satului Ștei, credincioșilor greco-catolici să le fie refuzat dreptul de a-și practica religia într-un lăcaș de cult edificat „cu grele eforturi pecuniare de către antecesorii lor și de care au fost în mod samavolnic deposedați de către regimul totalitar comunist.” Prin exprimarea dorinței credincioșilor majoritari ca biserica din satul Ștei, județul Hunedoara, să rămână în proprietatea cultului ortodox, „se intervine în mod artificial, brutal și arbitrar în administrarea patrimoniului cultului greco-catolic, fiind legiferat un transfer de patrimoniu abuziv, în afara modalităților de dobândire a dreptului de proprietate, prevăzute în mod expres și limitativ de Codul civil.”

În fine, autorul excepției arată că situația prevăzută la art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 nu se încadrează în niciunul din cazurile de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, consacrate de art. 53 din Constituție, motiv care „impune lipsirea de orice efect a acestor prevederi legale absolut neconstituționale.”

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă consideră că prevederile art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 sunt constituționale. În acest sens, arată că soluționarea litigiului în baza prevederii legale criticate este de esența unui stat democratic în care trebuie să se țină seama de opțiunea majoritară a credincioșilor. Totodată, menționează că în practica judecătorească s-a cristalizat opinia potrivit căreia o măsură abuzivă — cum a fost trecerea cultului greco-catolic în afara legii, urmată de trecerea tuturor bunurilor sale în patrimoniul comunității religioase cu cei mai mulți credincioși — nu poate fi reparată printr-un abuz în sens invers, deoarece în acest caz s-ar încălca dispozițiile art. 44 din Constituție în dauna credincioșilor ortodocși.

Instanța de judecată apreciază că textul de lege criticat nu încalcă nici dispozițiile constituționale ale art. 29 și 53, deoarece drepturile trebuie exercitate cu bună-credință și cu respectarea drepturilor și libertăților celorlalți, în spirit de toleranță religioasă.

De asemenea, consideră că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 11 și 20 din Constituție, întrucât norma internă nu este în contradicție cu vreo prevedere internațională referitoare la libertatea de a opta pentru o religie sau un cult religios, legiuitorul neprevăzând nicio intervenție din partea statului de natură a îngreuna libertatea religioasă a omului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 sunt constituționale. Astfel, arată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor art. 11 alin. (2), art. 20, art. 29 alin. (1), art. 44 alin. (1) și (2) și art. 53 din Constituție, în acest sens fiind invocată și jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 23/1993.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică), publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 25 aprilie 1990, care prevăd că „*Situația juridică a lăcașurilor de cult și a caselor parohiale care au aparținut Bisericii Române Unite cu Roma (greco-catolică) și au fost preluate de Biserica Ortodoxă Română se va stabili de către o comisie mixtă, formată din reprezentanți clericali ai celor două culte religioase, ținând seama de dorința credincioșilor din comunitățile care dețin aceste bunuri.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 29 alin. (1) teza întâi și alin. (3) privind libertatea conștiinței, art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi, privind dreptul de proprietate privată și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale raportate la dispozițiile constituționale ale art. 11 alin. (2) care stipulează că „*Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern*” și art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 23 din 27 aprilie 1993, rămasă definitivă prin Decizia nr. 127 din 16 noiembrie 1994, decizii publicate în Monitorul Oficial al României, nr. 66 din 11 aprilie 1995, instanța de contencios constituțional a reținut că, „În ceea ce privește lăcașurile de cult, deci bunurile care, prin însăși construcție, sunt destinate folosinței credincioșilor, fiind în uzul public al acestora, precum și casele parohiale ca accesoriu al lăcașurilor de cult, legiuitorul postrevoluționar, mai întâi, a desființat reglementarea din anul 1948 — (Decretul nr. 358/1948), iar în al doilea rând a stabilit principiile reconstituirii dreptului de proprietate.”

Cu privire la lăcașurile de cult și casele parohiale, Curtea a statuat că „este vorba de o reconstituire a dreptului de proprietate, printr-o modalitate diferită, însă, de aceea referitoare la bunurile ce constituiau proprietate de stat, întrucât, pe de o parte, această reconstituire este în dauna altui cult — cultul ortodox, iar nu a statului și, pe de altă parte, reconstituirea are ca obiect bunuri care, prin natura lor, sunt în uzul public al

credincioșilor. Deci, cu referire la aceste bunuri, reconstituirea se poate face numai cu respectul principiului libertății cultelor religioase.”

De asemenea, Curtea a reținut că prevederile legale criticate sunt o dezvoltare firească a Decretului-lege nr. 9/1989 prin care au fost înlăturate nedreptățile și încălcările drepturilor omului făcute prin legi și decrete ale dictaturii comuniste. Reglementările art. 3 din Decretul-lege nr. 126/1990 privind abrogarea unor acte normative nu încalcă prevederile constituționale invocate ci, dimpotrivă, respectă atât principiul general înscris în art. 1 alin. (3) din Constituție, conform căruia statul român este un „*stat de drept, democratic și social*”, cât și principiul libertății cultelor religioase consacrat prin dispozițiile constituționale ale art. 29 alin. (3).

Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că democrația presupune și aplicarea principiului majorității, or, din teza ultimă a art. 3, „*ținând seama de dorința credincioșilor din comunitățile care dețin aceste bunuri*”, rezultă chiar aplicarea acestui principiu, prin instituirea unui criteriu social, cel al opțiunii majorității enoriașilor.

Curtea a reținut că libertatea cultelor religioase implică nu numai autonomia lor față de stat, prevăzută la art. 29 alin. (5) din Constituție, dar și libertatea credințelor religioase prevăzută la alin. (1) al aceluiași articol. În condițiile în care în aceeași comunitate locală există credincioși ortodocși și greco-catolici, criteriul social al opțiunii majorității enoriașilor pentru determinarea destinației lăcașurilor de cult și a caselor parohiale corespunde principiului democratic al determinării folosinței religioase a acestui bun, în funcție de voința majoritară a celor care sunt beneficiarii acestei folosințe. Altminteri ar însemna că, în mod nejustificat, credincioșii ortodocși majoritari să fie împiedicați să-și poată practica religia, dacă nu trec la cultul greco-catolic, printr-o măsură luată împotriva voinței lor.

Or, un asemenea punct de vedere ar fi contrar dispozițiilor art. 57 din Constituție, potrivit cărora cetățenii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți. Dacă, în ipoteza reconstituirii proprietății, s-ar face abstracție de opțiunea majorității, aceasta ar însemna încălcarea bunei-credințe și a respectului drepturilor altora, care au fost ridicate la rangul de principii constituționale.

O asemenea măsură ar încălca art. 29 din Constituție, care consacră libertatea cultelor religioase, cu cele două accepțiuni ale sale — cult ca asociație, organizație religioasă și cea privind ritualul practicat, precum și dispozițiile constituționale referitoare la raporturile dintre religii, astfel cum acestea sunt reglementate prin alin. (2) al art. 29, potrivit cărora „*Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc*” — și alin. (4) al aceluiași articol — „*În relațiile dintre culte sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acțiuni de învrăjpire religioasă*” —, întrucât altfel ar fi de natură a se impune majorității voința unei minorități.

Întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate, își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În fine, Curtea observă că, pentru examinarea și soluționarea diferendelor patrimoniale, cu acordul Bisericii Ortodoxe Române și al Bisericii Catolice Orientale de rit bizantin (greco-catolică), a luat ființă în anul 1998 Comisia mixtă de dialog, cu participarea unui reprezentant al Vaticanului; reuniunile acestei Comisii promovează principiul soluționării diferendelor exclusiv pe calea dialogului, renunțându-se la acțiunile în justiție.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. 1 teza ultimă din Decretul-lege nr. 126/1990 privind unele măsuri referitoare la Biserica Română Unită cu Roma (greco-catolică), excepție ridicată de Parohia (Biserica) Română Unită cu Roma (greco-catolică) Ștei, prin Protopopiatul Român Unit cu Roma (greco-catolic) Sarmisegetuza în Dosarul nr. 158/97/2009* al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 septembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ingrid Alina Tudora

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea art. 15 alin. (1)
din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009
privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale
Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor
și a unităților din subordinea acesteia**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Alineatul (1) al articolului 15 din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 834 din 3 decembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Autoritatea are în dotare un număr de 13 autoturisme pentru transportul persoanelor din aparatul propriu, cu un consum lunar de carburanți de 150 de litri, respectiv de 200 de litri, pentru demnitari, și 15 autolaboratoare cu un consum lunar de carburanți de 500 de litri. Repartizarea autovehiculelor se face prin ordin al președintelui Autorității.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Morarup. Președintele Autorității Naționale
Sanitare Veterinare

și pentru Siguranța Alimentelor,

Ovidiu Airimioaie

Viceprim-ministru,

ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 20 noiembrie 2012.

Nr. 1.122.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 769/2010

În temeiul art. III din Legea nr. 144/2012 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, și al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite prezentul ordin.

Art. I. — Normele metodologice pentru aplicarea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobate prin Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 769/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 1 octombrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Emiterea rovinietei, gestiunea informațiilor și controlul valabilității acesteia se realizează prin intermediul sistemului informatic de emiterie, gestiune, monitorizare și control al rovinietei, denumit în continuare *SIEGMCR*.”

2. La articolul 4, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) *SIEGMCR*, deținut în condițiile legii de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. (*CNADNR* — S.A.), permite emiterea rovinietei prin intermediul:

- unor terminale conectate la *SIEGMCR*;
- unor aplicații informatice, cu drept de acces la *SIEGMCR*;
- unui portal securizat web, dedicat;
- serviciului de mesaje scurte — SMS, cu drept de acces la *SIEGMCR*.”

3. La articolul 4, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Fac excepție de la condiția prevăzută la alin. (4) lit. b) distribuitorii care au în structură puncte de lucru declarate potrivit prevederilor legale situate la mai mult de 30 km de cel mai apropiat punct autorizat, în zona punctelor de trecere a frontierei, în orașe sau municipii și cei care emit prin intermediul serviciului de mesaje scurte.”

4. La articolul 4, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Distribuitorii prevăzuți la alin. (3) lit. b), cu excepția celor care emit prin intermediul serviciului de mesaje scurte, vor beneficia de un comision din tariful de utilizare încasat. Sumele încasate de către aceștia ca tarif de utilizare sunt cele prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, și nu pot fi depășite prin aplicarea unor comisioane suplimentare.”

5. La articolul 4, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Încasarea de către distribuitori, ca tarif de utilizare, a unor sume care depășesc sumele prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, sau perceperea de către aceștia a unor comisioane suplimentare conduce la rezilierea imediată și unilaterală de către *CNADNR* — S.A. a convenției încheiate, fără posibilitatea de încheiere a unei alte convenții. În cazul emiterii rovinietei prin intermediul serviciului

de mesaje scurte — SMS, cu drept de acces la *SIEGMCR*, potrivit alin. (2) lit. d), nu este considerat comision suplimentar costul generat de utilizarea serviciului de mesaje scurte.”

6. La articolul 4, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

„(9) *CNADNR* — S.A. va analiza anual rezultatele activității de încasare a tarifului de utilizare și de emiterie a rovinietelor de către distribuitori, în vederea prelungirii sau rezilierii convențiilor încheiate și a suspendării activității de distribuție în unele dintre punctele de lucru ale acestora, după caz.”

7. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) La achitarea tarifului de utilizare la punctele de lucru ale distribuitorilor prin intermediul terminalelor prevăzute la art. 4 alin. (2) lit. a) sau prin aplicațiile prevăzute la art. 4 alin. (2) lit. b), aceștia vor elibera utilizatorului:

- documentul fiscal care atestă plata sumelor încasate;
- pentru fiecare vehicul în parte, un document care conține următoarele informații, ce vor fi înregistrate în baza de date a *SIEGMCR*:

- numele distribuitorului și datele de identificare ale punctului de lucru care a emis rovinietea;
- data și ora emiterii rovinietei;
- seria rovinietei și seria unică a tranzacției;
- numărul de înmatriculare al vehiculului;
- numărul de identificare al vehiculului, în cazul achitării tarifului pentru:
 - perioada de utilizare mai mare sau egală cu 90 de zile, în cazul utilizatorilor străini;
 - orice perioadă de utilizare dintre cele prevăzute la art. 3 alin. (1), în cazul utilizatorilor români, astfel cum acesta este identificat și furnizat în mod automat din baza de date a Ministerului Administrației și Internelor — Direcția regim permise de conducere și înmatriculare vehicule;

- tipul vehiculului, conform clasificării prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare;
- anul, luna, ziua și ora de la care este valabilă rovinietea;
- anul, luna, ziua expirării valabilității rovinietei, conform perioadei de valabilitate solicitate de utilizator;

- nivelul tarifului în euro;
- nivelul tarifului în lei;
- cursul de schimb euro/leu.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. b) pct. (v) subpct. ii, dacă din motive tehnice numărul de identificare nu poate fi identificat și furnizat în mod automat din baza de date a Ministerului

Administrației și Internelor — Direcția regim permise de conducere și înmatriculare vehicule, acesta se înscrie în baza de date numai în cazul achitării tarifului de utilizare pentru perioade mai mari sau egale cu 90 de zile, manual, de către personalul distribuitorului.

(3) Documentul prevăzut la alin. (1) lit. b) va fi eliberat în două exemplare identice și va fi înregistrat automat în baza de date a SIEGMCR, din care:

a) primul exemplar, denumit *copie partener*, va fi semnat de către solicitant, semnătură prin care acesta va certifica conformitatea datelor înscrise în document și în baza de date a SIEGMCR cu cele solicitate, exemplar ce va rămâne la distribuitor;

b) al doilea exemplar, denumit *copie client*, va fi ștampilat de către distribuitor și va fi înmănat solicitantului, exemplar ce va rămâne la acesta.

(4) Solicitantul furnizează datele prevăzute la alin. (1) lit. b) pct. (iv) și, după caz, cele prevăzute la alin. (1) lit. b) pct. (v) conform celor înscrise în certificatul de înmatriculare și stabilește tipul vehiculului prevăzut la alin. (1) lit. b) pct. (vi).

(5) La emiterea rovinietei prin intermediul portalului securizat web, dedicat, va fi eliberat în format electronic un document ce conține datele prevăzute la alin. (1) lit. b), conform datelor introduse de solicitant, document ce poate fi tipărit de către acesta.

(6) Achitarea tarifului de utilizare în cazul emiterii rovinietei prin intermediul portalului securizat web se poate realiza prin transfer bancar cu ordin de plată sau numerar la bancă, precum și prin intermediul serviciilor de plată electronică, puse la dispoziție de CNADNR — S.A.

(7) Valabilitatea rovinietei în cazul emiterii rovinietei prin intermediul portalului prevăzut la alin. (6) este condiționată de confirmarea de către bancă a creditării de către utilizator a contului CNADNR — S.A. cu suma datorată.

(8) La achitarea tarifului de utilizare prin intermediul SMS, solicitantul:

a) va transmite la numărul de telefon alocat, prin mesaj text, numărul de înmatriculare al vehiculului și tipul acestuia, conform clasificării prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare;

b) va primi un mesaj text, prin care va fi informat că rovinietea va fi emisă pentru datele furnizate, prevăzute la lit. a);

c) va confirma emiterea rovinietei prin transmiterea unui mesaj text;

d) va primi un mesaj text de confirmare a emiterii rovinietei, care va conține următoarele informații ce vor fi înregistrate în baza de date a SIEGMCR:

- (i) seria rovinietei și seria unică a tranzacției;
- (ii) numărul de înmatriculare al vehiculului;
- (iii) numărul de identificare al vehiculului, astfel cum acesta este identificat și furnizat în mod automat din baza de date a Ministerului Administrației și Internelor — Direcția regim permise de conducere și înmatriculare vehicule;
- (iv) tipul vehiculului, conform clasificării prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare;
- (v) anul, luna, ziua și ora de la care este valabilă rovinietea;
- (vi) anul, luna, ziua expirării valabilității rovinietei.

(9) Prin intermediul SMS, tariful de utilizare se achită numai pentru utilizatorii români, în funcție de tipul vehiculului și doar pentru perioada minimă de utilizare, data și ora de început a valabilității rovinietei fiind data și ora confirmării de către distribuitor a emiterii acesteia.

(10) Dacă în documentul prevăzut la alin. (1) lit. b) a fost înscris de către personalul distribuitorului un număr de înmatriculare eronat, utilizatorul poate solicita la același punct de lucru al acestuia, în termen de maximum 60 de minute din momentul emiterii rovinietei, efectuarea corecției numărului de înmatriculare în baza de date.

(11) În cazul prevăzut la alin. (10), distribuitorul:

a) va efectua corecția numărului de înmatriculare în baza de date;

b) va elibera, în condițiile prevăzute la alin. (3), un nou document care va conține datele prevăzute la alin. (1) lit. b), conform numărului de înmatriculare corect;

c) va păstra, în cadrul aceluiași punct de lucru, pe termen de un an de la data expirării valabilității rovinietei, următoarele documente ce trebuie puse la dispoziția CNADNR — S.A., la solicitarea acestuia:

- (i) originalul copiei client și al copiei partener, emise pentru numărul de înmatriculare eronat;
- (ii) o copie a certificatului de înmatriculare sau a cărții de identitate a vehiculului, din care să reiasă numărul de înmatriculare corect;
- (iii) originalul copiei partener a documentului emis pentru numărul de înmatriculare corect.

(12) În situația emiterii rovinietei pentru un număr de înmatriculare eronat, în cazul în care nu a fost solicitată și efectuată corecția numărului de înmatriculare în termenul prevăzut la alin. (10), utilizatorul poate solicita CNADNR — S.A. corecția numărului de înmatriculare în baza de date.

(13) Solicitarea prevăzută la alin. (12) se transmite în original la CNADNR — S.A., conform formularului-tip care se regăsește pe pagina web a acesteia, împreună cu:

a) o copie a documentului copie client emis pentru numărul de înmatriculare eronat;

b) o copie a certificatului de înmatriculare sau a cărții de identitate a vehiculului, din care să reiasă numărul de înmatriculare corect;

c) o copie a documentului de plată.

(14) Pe baza documentelor prevăzute la alin. (13), CNADNR — S.A. va efectua corecția numărului de înmatriculare dacă este îndeplinită una din următoarele condiții:

a) numărul de identificare al vehiculului, înscris în documentul copie client, corespunde cu cel înscris în certificatul de înmatriculare sau în cartea de identitate a vehiculului, transmisă de utilizator;

b) în documentul eliberat de distribuitor, în cazul utilizatorilor români, nu este înscris numărul de identificare al vehiculului, iar conform înregistrărilor din baza de date a Direcției regim permise de conducere și înmatriculare vehicule numărul de înmatriculare înscris în document, la data eliberării rovinietei, nu era alocat unui vehicul;

c) în documentul eliberat de distribuitor, în cazul utilizatorilor străini, numărul de înmatriculare înscris prezintă o eroare de maximum două caractere și numărul de identificare al vehiculului nu este înscris;

d) rovinietea a fost emisă pentru numărul de înmatriculare al unui vehicul pentru care nu este obligatorie achitarea tarifului de utilizare.

(15) Solicitarea se verifică în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data înregistrării la CNADNR — S.A. și, dacă aceasta este justificată, se efectuează corecția.

(16) În cazul prevăzut la alin. (12) utilizatorii nu pot considera rovinietea valabilă pentru numărul de înmatriculare corect până la confirmarea, în scris, de către CNADNR — S.A. a efectuării corecției în baza de date.

(17) În cazul prevăzut la alin. (12) utilizatorii vor fi informați, în scris, de către CNADNR — S.A. cu privire la modalitatea de soluționare a cererii, în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia la CNADNR — S.A."

8. La articolul 9, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) În cazul schimbării numărului de înmatriculare al vehiculului pentru care a fost achitat tariful de utilizare, rovinieta își menține valabilitatea numai în condițiile în care la emiterea rovinietei numărul de identificare al vehiculului a fost înscris corect. În orice altă situație utilizatorul va solicita CNADNR — S.A., în scris, efectuarea modificării numărului de înmatriculare în baza de date a SIEGMCR.”

9. La articolul 9, alineatul (4) se abrogă.

10. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Constatările contravențiilor prevăzute la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare, se efectuează cu ajutorul mijloacelor tehnice, parte a SIEGMCR.

(2) Mijloacele tehnice prevăzute la alin. (1) pot fi:

a) terminale de interogare a bazei de date a SIEGMCR privind achitarea corespunzătoare a tarifului de utilizare pentru vehiculul verificat;

b) dispozitive amplasate pe rețeaua de drumuri naționale din România, respectiv sisteme de camere video, care pot fi fixe sau mobile și care au rolul de a identifica, în regim static ori dinamic, numărul de înmatriculare al vehiculului, în vederea interogării bazei de date a SIEGMCR cu privire la achitarea corespunzătoare a tarifului de utilizare pentru vehiculul verificat.

(3) În cazul utilizatorilor români, dacă se constată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute la alin. (2) lit. b), lipsa rovinietei valabile pentru vehiculul verificat, în baza datelor privind utilizatorul acestuia furnizate de Ministerul Administrației și Internelor — Direcția regim permise de conducere și înmatriculare vehicule, personalul abilitat aplică sancțiunea și încheie procesul-verbal de constatare a contravenției.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3), datele furnizate sunt:

a) în cazul utilizatorilor persoane fizice:

- (i) numele și prenumele;
- (ii) datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal;

b) în cazul utilizatorilor persoane juridice:

- (i) denumirea;
- (ii) sediul;
- (iii) codul de înregistrare fiscală;
- (iv) numărul de ordine la registrul comerțului.

(5) Procesul-verbal de constatare a contravenției prevăzut la alin. (3) se încheie ulterior, în lipsa contravenientului.

(6) În cazul utilizatorilor români sau străini, dacă se constată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute la alin. (2) lit. a), lipsa rovinietei valabile pentru vehiculul verificat, personalul abilitat aplică sancțiunea și încheie procesul-verbal de constatare a contravenției după identificarea contravenientului utilizator român sau a conducătorului auto, în cazul utilizatorilor străini.

(7) Procesul-verbal de constatare a contravenției, încheiat conform alin. (3) sau (6), se întocmește și se comunică contravenientului în termen de 30 de zile de la data constatării contravenției, interval în care nu se pot încheia alte procese-verbale de constatare a contravenției pentru încălcarea prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(8) În situația în care prin terminalele de interogare prevăzute la alin. (2) lit. a) nu se poate interoga baza de date a SIEGMCR cu privire la achitarea corespunzătoare a tarifului de utilizare pentru un anumit vehicul, agentul constator va realiza o fotografie a vehiculului și va întocmi un proces-verbal de constatare în care va menționa locul, data, ora efectuării controlului, numărul de înmatriculare al vehiculului și imposibilitatea tehnică de interogare a bazei de date, proces-verbal ce va fi înaintat spre semnare și conducătorului auto al vehiculului.

(9) În cazul prevăzut la alin. (8), la reluarea conexiunii cu baza de date, în cazul în care vehiculul nu deținea rovinieta valabilă la data efectuării controlului, agentul constator va întocmi procesul-verbal de constatare a contravenției, prin care va aplica sancțiunea.”

11. Articolul 12 se abrogă.

12. Articolul 13 se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Septimiu Buzașu,

secretar de stat

București, 29 noiembrie 2012.

Nr. 2.166.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 601680